

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci žalobce: **České teplo s.r.o.**, se sídlem Klapkova 731/34, Praha 8 - Kobylisy, zast. JUDr. Stanislavem Lžičarem, se sídlem kanceláře Na Pankráci 58, Praha 4, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22. 6. 2015, č.j. 12096-16/2014-ERU,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 22. 6. 2015, č.j. 12096-16/2014-ERU, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 19.456 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Stanislava Lžičáře, se sídlem kanceláře Na Pankráci 58, Praha 4.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 14. 9. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 22. 6. 2015, č. j. 12096-16/2014-ERU, kterým žalovaný zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 1. 4. 2015, č. j. 12096-11/2014-ERÚ, na základě

kterého byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 30. 6. 2017 a byla mu uložena pokuta ve výši 150. 000 Kč. Správního deliktu se měl dopustit tím, že při sjednávání předběžné ceny tepelné energie pro rok 2014 v cenové lokalitě „Praha 10 – K rybníčkům 282/19“ v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách uplatňoval úroky z úvěru o 71 986,39 Kč vyšší, než odpovídá obvyklé výši úroků z úvěru a zisk o 830 045,49 Kč vyšší, než odpovídá přiměřenému zisku.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce podává žalobní námitky ve dvou rovinách, kdy rozporuje závěr o porušení cenových předpisů jak v rovině uplatnění příliš vysokých úroků z úvěru, tak nepřiměřeného zisku.

[3] V první části žalobce uvádí, že výše uplatněných úroků vycházela z podmínek sjednaných s poskytovatelem úvěru, kterým je švýcarská společnost Euro Finanz AG. Prostřednictvím úvěru bylo financováno vybudování horkovodního energetického zařízení sloužícího k dodávce tepelné energie do dané cenové lokality. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že mohl uplatnit v rámci nákladů pouze částku ve výši 101 451 Kč, což odpovídá obvyklé výši úroků z úvěru 3,7 %, nikoliv částku ve výši 173 438 Kč, která odpovídá úroku 9,25 %, který byl s poskytovatelem sjednán. Žalobce odmítá postup žalovaného, který pro zjištění obvyklé výše úroku využil pouze statistiku České národní banky. Tato statistika nerozlišuje mezi jednotlivými oblastmi činnosti příjemce úvěru. Rozsah je vymezen pouze na nefinanční podniky. Toto rozlišení považuje žalobce za příliš široké a neurčité. Žádný právní předpis neurčuje, že jediným kritériem obvyklosti úroků bude údaj České národní banky. Žalovaný měl srovnat výši úroků s úroky poskytnutými subjektům s obdobnou činností, přesněji řečeno v oblasti energetiky. Žalobce dále zdůrazňuje, že žádný zákon ani cenová regulace nezakazuje uzavírání smluvních vztahů mimo území České republiky, proto se jeví zcela nevhodným vycházet pouze ze statistiky České národní banky, která je zaměřena toliko na tuzemské poskytovatele, respektive na výše úroků poskytovaných pouze na území České republiky.

[4] Již v rámci podaného rozkladu žalobce namítal, že komerční banky, z jejichž výše úroků statistika České národní banky vychází, úvěry s úrokovou sazbou 3,7 % p.a. podnikatelským subjektům neposkytují, navíc není statistika zaměřena na oblast energetiky. Ke zjištění stavu žalobce navrhl, aby si žalovaný vyžádal potřebné údaje u konkrétních komerčních bank. Předmětem, mělo být sdělení informace, kolik úvěrů na realizaci podnikatelského záměru spočívajícího ve výstavbě energetického zařízení bylo v roce 2011 poskytnuto s úrokovou sazbou 3,7 %. Žalovaný k navrhovanému dokazování nepřistoupil, neboť jej považoval za nadbytečné. S tímto odůvodněním žalobce nesouhlasí. Žalovaný nezjistil úplně skutkový stav a výši úroků úvěrů poskytovaných v oblasti energetiky nezjišťoval.

[5] V druhé části žaloby žalobce brojí proti vytýkanému porušení cenových předpisů uplatněním zisku vyššího, než který odpovídá přiměřenému zisku dle cenového rozhodnutí

Energetického regulačního úřadu č. 2/2016 ze dne 1. 11. 2013. Při procesu srovnávání přiměřeného zisku žalobce s ostatními subjekty žalovaný neuvedl žádný konkrétní subjekt, se kterým byl žalobce srovnáván. K tomu odkazuje na závěry Krajského soudu v Brně, uvedené v rozsudku ze dne 5. 5. 2011, č. j. 62 Ca 48/2009-258. Při stanovení srovnávacího kritéria porovnávání subjektů s obdobným vykázaným majetkem má žalobce za to, že není patrné, o jaký vykázaný majetek se jedná. Není možno srovnávat žalobce s jinými subjekty, pokud tito nebyli ve stejné situaci, respektive nevykazovali majetek ve stejné výši jako žalobce.

[6] Přezkum závěrů žalované není možný také z důvodu, že se žalobce nemohl reálně seznámit se správním spisem. Spis sice obsahuje počítačové sestavy, ovšem z těchto není možno si činit poznámky či pořídit kopie. S ohledem na množství údajů, bez možnosti činit si poznámky, bylo žalobci fakticky znemožněno se reálně se spisem seznámit.

[7] Žalobce dále odmítá úvahu žalovaného, že dosažený zisk je podmíněn kladnou účetní hodnotou majetku. K tomu namítá, že závěry žalovaného pomíjí výdělek ve smyslu zisku. Takové hodnocení popírá smysl podnikání.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[8] Žalovaný považuje použití veřejné statistiky České národní banky, jakožto podkladu pro rozhodnutí za objektivní. V energetice je návratnost účelně vynaložených investic garantována a rizikovost půjček je daleko nižší, než u neregulovaných oblastí. Z toho plyne, že úrok u bankovních úvěrů, které zahrnují i rizikovější oblasti podnikání, by měl být vyšší. V případě žalobce se nejednalo o zanedbatelné překročení výše úroku, neboť průměrná výše činila 3,7% a žalobce uplatnil úrok vyšší o 5,5 %. Sjednáním úvěru s takto vysokým úrokem nepostupoval žalobce jako řádný hospodář. Žalovaný zdůrazňuje, že ve statistice České národní banky byly použity údaje všech komerčních bank, jejichž dožádání žalobce navrhoval. Dokazování by bylo z tohoto důvodu zcela nadbytečné. Tvrzení žalobce o nereálnosti výše úroku 3,7% v energetice je nepodložené.

[9] Při výběru srovnatelných cenových lokalit byla zvolena kritéria, na základě kterých byly lokality co nejvíce specifikovány. Seznam dodavatelů pro srovnání je obsažen v kontrolním spise na listu č. 1537 a 1538. Činit si výpisy či kopie ze správního spisu nebylo žalobci umožněno na základě zákonných podmínek, které byly podrobně uvedeny v napadeném rozhodnutí. Do neveřejné části spisu byly založeny sestavy, které obsahovaly citlivé informace. Srovnávat jednotlivé dodavatele v oblasti teplárenství není vhodné. U jednotlivých subjektů se liší počet cenových lokalit, v nichž provádí svou činnost a v každé lokalitě je činnost výroby a dodávka prováděna odlišně. Výsledek srovnávací metody byl jen prvotním přiblížením, už jednotková výše zisku 212Kč/GJ je obecně v oblasti teplárenství nepřiměřená.

[10] K žalobní námitce, která směřuje k nemožnosti vytvářet zisk, když by v rámci cenové lokality používal dodavatel tepelné energie k licencované činnosti již odepsaný majetek, žalovaný zdůrazňuje, že návratnost takového majetku již byla dosažena, žalobce již zisk, který se vztahuje k takovéto investici, již uplatňoval. Zákon o cenách nedefinuje přiměřený zisk jako výdělek, ale pouze jako prostředek přiměřené návratnosti použitého kapitálu

v přiměřeném časovém období. Z tohoto důvodu je k němu ze strany Energetického regulačního úřadu přistupováno, jak je popsáno v napadeném rozhodnutí.

[11] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v rámci které zdůraznil, že žalobcova argumentace popírá podstatu podnikání, jelikož dle názoru žalovaného by měl mít žalobce zisk výhradně na krytí nákladů. Dne 13. 9. 2017 podal žalobce další vyjádření, v rámci kterého uvedl, že v jiných případech žalovaný uvádí hodnoty přiměřeného zisku 11,23 %, a to bez ohledu na rozdílné skutkové okolnosti. V poslední řadě dodává, že žalovaný není odborně způsobilý, aby aplikoval statistické údaje.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[12] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[13] V dané věci je spornou otázka, zda náklady a zisk zahrnuté žalobcem do nákladů na dodávky tepelné energie, jsou ekonomicky oprávněné. Žalobce při sjednávání předběžné ceny tepelné energie pro rok 2014 v cenové lokalitě „Praha 10 – K rybníčkům 282/19“ v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách uplatňoval úroky z úvěru o 71.986,39 Kč vyšší, než odpovídá obvyklé výši úroků a zisk o 830.045,49 Kč vyšší, než odpovídá přiměřenému zisku, čímž dle žalovaného spáchal správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách.

[14] Dle ustanovení § 6 odst. 1 zákona o cenách spočívá věcné usměrňování cen ve stanovení podmínek cenovými orgány pro sjednání cen. Tyto podmínky jsou maximální rozsah možného zvýšení ceny zboží ve vymezeném období, nebo maximální podíl, v němž je možné promítnout do ceny zvýšení cen určených vstupů ve vymezeném období, nebo závazný postup při tvorbě ceny nebo při kalkulaci ceny, včetně zahrnování přiměřeného zisku do ceny.

[15] Dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že sjedná nebo požaduje cenu, jejíž výše nebo kalkulace není v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1 téhož zákona.

[16] Nejprve se zdejší soud zabýval naplněním podmínek pro udělení sankce z důvodu uplatnění úroků z úvěru ve vyšší částce, než která odpovídá obvyklé výši úroků z úvěru.

[17] Ceny tepelné energie se regulují způsobem věcného usměrňování cen. Věcné usměrňování cen tepla je jednou ze zákonných forem cenové regulace a z ústavního hlediska je v určitých mezích přípustné. Ústavní soud při posuzování ústavní konformity míry a forem cenové regulace setrval (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 6. 2000 se sp. zn.

Pl.ÚS 3/2000 nebo náleze Ústavního soudu ze dne 13. 7. 2006 se sp. zn. I. ÚS 47/05) vychází ze zásady, že cenová regulace nesmí evidentně snížit cenu tak, aby tato vzhledem ke všem prokázaným a nutně vynaloženým nákladům eliminovala možnost alespoň jejich návratnosti. Ekonomicky oprávněnými náklady se rozumí náklady, které by řádný hospodář vynaložil, aby zajistil zejména samotnou výrobu tepla. Ekonomicky neoprávněnými pak budou náklady, které buď vůbec se samotným procesem výroby tepla nesouvisí nebo náklady, které sice s ním přímo či nepřímo souvisí, ale řádný hospodář by je nevynaložil (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2008, č. j. 2 Afs 109/2007-146; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Do ceny tepelné energie lze v kalendářním roce promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a daň z přidané hodnoty. Za ekonomicky oprávněné náklady se považují dle ustanovení § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách náklady na pořízení odpovídajícího množství přímého materiálu, mzdové a ostatní osobní náklady, technologicky nezbytné ostatní přímé a nepřímé náklady a náklady oběhu; při posuzování ekonomicky oprávněných nákladů se vychází z dlouhodobě obvyklé úrovně těchto nákladů v obdobných ekonomických činnostech s přihlédnutím k zvláštnostem daného zboží.

[18] Předběžná cena tepelné energie uplatňovaná v kalendářním roce vychází z předběžné kalkulace, ve které lze uplatnit pouze předpokládané ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a předpokládané množství tepelné energie v kalendářním roce. Výsledná cena tepelné energie vychází z výsledné kalkulace, která obsahuje skutečně uplatněné ekonomicky oprávněné náklady a odpovídá výnosům za tepelnou energii a skutečnému množství tepelné energie za ukončený kalendářní rok.

[19] Při rozhodování vycházel žalovaný také z cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 2/2013 ze dne 1. 11. 2013. Dle bodu 2.6 přílohy č. 1 cenového rozhodnutí do ceny tepelné energie lze nejvýše promítnout **obvyklou výši úroků z úvěru**, půjčky a jiné výpomoci, které jsou uzavřeny do 31. prosince 2012 a které jsou nezbytné a přímo souvisejí s výrobou nebo rozvodem tepelné energie, maximálně ve výši odpovídající úrokům z bankovních úvěrů. Z důvodu splácení jistiny úvěru, půjčky nebo jiné výpomoci nelze navýšit cenu tepelné energie nad rámec podmínek pro sjednání cen tepelné energie.

[20] Žalobce do předběžné kalkulace ceny zahrnul úroky z úvěru ve výši 173.438 Kč, vyplývající ze smlouvy o investičním úvěru, která byla uzavřena dne 29. 4. 2011 mezi žalobcem a společností Euro Finanz AG, a to za účelem financování výstavby horkovodu.

[21] Mezi účastníky není sporu o tom, že podmínka týkající se uzavření úvěru do konce roku 2012 a podmínka přímé souvislosti investice s rozvodem tepelné energie, tak jak jsou stanoveny cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu, byly naplněny.

[22] Žalovaný se zabýval obvyklostí výše úrokové sazby, která byla sjednána ve výši 9,25 % s fixací v délce jednoho roku. Ke změně výše úroků po ukončení fixace nedošlo. Při posuzování otázky maximální výše obvyklé úrokové sazby vycházel žalovaný ze statistiky České národní banky k 30. 11. 2013, obsahující informace o výši úroků u úvěrů poskytovaných nefinančním subjektům na území České republiky. Výše úroků u úvěrů od 7,5 mil. do 30 mil. Kč s fixací 1 rok byla zjištěna ve výši 3,7 %. Úrokovou sazbu, sjednanou

smlouvou o úvěru a promítnutou žalobcem do ceny tepelné energie, proto žalovaný nepovažoval v návaznosti na údaje uvedené ve statistice České národní banky za obvyklou a rozhodl, že žalobce porušil při sjednávání předběžné ceny tepelné energie ustanovení zákona o cenách tím, že uplatňoval nepřiměřeně vysoký úrok z úvěru.

[23] Zdejší soud přezkoumal závěr žalovaného o obvyklé výši úroků i postup, jak k této hodnotě dospěl a zhodnotil, že s tím související žalobní námitka je důvodná. V první řadě je nutno zdůraznit, že žádný právní předpis blíže nestanovuje postup, metody ani prostředky, které by měl správní orgán při hodnocení obvyklosti výše úroků z úvěru využít. Správní orgán tedy rozhodoval v mezích volného správního uvážení. I když správní orgán není při svém rozhodování vázán přesnými kritérii stanovenými zákonem a rozhoduje v mezích volného správního uvážení, musí být jeho postup a rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z obecných mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. Proto i v těchto případech musí správní orgán respektovat jak stanovené procesní postupy, tak elementární principy správního rozhodování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79), přičemž soud se v rámci přezkumu v těchto případech omezuje pouze na to, zda správní orgán při užití správního uvážení nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.

[24] Zdejší soud přezkoumal postup žalované ve světle shora uvedených podmínek a dospěl k závěru, že správní orgán vybočil z obecných mezí a hledisek správního uvážení. Nic správnímu orgánu nebrání ve využití statistiky České národní banky, ba naopak se tento postup jeví přinejmenším jako vhodný. Nicméně pouze z informací ve statistice obsažených nelze vyjít bez stanovení podrobnějších kritérií pro posouzení obvyklé výše úroků. Výši obvyklého úroku je nutno posoudit vždy pro konkrétní případ zvlášť na základě uplatnění podrobnějších kritérií. V nyní posuzovaném případě sice žalovaný zúžil okruh porovnávaných subjektů, nicméně krajský soud souhlasí se žalobcem v tom, že kritéria nebyla stanovena dostatečně podrobně. Délka fixace a poskytnutá výše úvěru jsou vhodným měřítkem. Taktéž zjišťování výše úroků poskytnutých pouze na území České republiky není restriktivním kritériem, neboť žalovaný kontroluje pouze oprávněnost uplatněných nákladů v ceně tepelné energie na území České republiky. Žalobci nic nebrání v tom, aby uzavřel smlouvu o úvěru se zahraničním subjektem s úrokovou sazbou vyšší, byť v zahraničí obvyklou, nicméně na území České republiky může uplatňovat náklady v ceně pouze do výše obvyklé na území České republiky. Takové vymezení nepochybně odpovídá účelu posuzovaného ustanovení.

[25] Žalovaný měl přistoupit k užšímu rozdělení subjektů, kterým byly poskytnuty úvěry ve výši 7,5 mil. Kč v daném období a zaměřit se pouze na oblast energetiky. Dle názoru zdejšího soudu nelze ani bez dalšího říci, že úroková sazba u úvěrů poskytnutých pro subjekty podnikající v oblasti energetiky bude nižší, než pro jiné subjekty. Toto své tvrzení žalovaný nikterak nepodložil. Je pravdou, že správní orgán při posuzování obvyklosti výše úroků využívá své diskreční pravomoci a není vázán přesnými pravidly, nicméně skutkový stav musí být řádně zjištěn a mít oporu ve spise. Žalovaný nezjistil skutkový stav tak, aby bylo možno rozhodnout, že obvyklá výše úroků z úvěru poskytovaných subjektům v oblasti energetiky je 3,7 %. Nad to soud zdůrazňuje, že i přímo na webových stránkách České národní banky (https://www.cnb.cz/cs/faq/co_je_obvykly_urok.html) je uvedeno, že Česká

národní banka neevviduje „obvyklý úrok“ ve smyslu definic uváděných v obecně závazných právních předpisech. Postupem, kdy žalovaný neúplně zjistil skutkový stav, zatížil řízení vadou.

[26] Dále soud posoudil postup žalovaného, který neumožnil žalobci činit si při nahlédnutí do spisu výpisy a kopie, a dospěl k závěru, že tento postup byl v souladu se zákonem. Dle ustanovení § 38 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů části spisu, které obsahují utajované informace nebo skutečnosti, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti, jsou vyloučeny z nahlížení do spisu; to neplatí o částech spisu, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz. Odstavec 4 téhož ustanovení sice ukotvuje právo nahlížet do spisu a s tím spojené právo činit si výpisy, nicméně v případě nahlížení do části spisu, která obsahuje utajené informace, se toto nepoužije. Žalovaný s ohledem k ustanovení § 38 správního řádu postupoval správně, kdy jestliže neumožnil žalobci činit si výpisy a kopie z těch částí spisu, které obsahovaly utajované informace. Proč považoval předmětné informace za utajované, žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil a žalobce jeho závěry v žalobě již nerozporoval.

[27] Následně se krajský soud zabýval přiměřeností výše zisku, který žalobce uplatnil a postupem žalovaného, který zvolil při hodnocení a porovnávání přiměřenosti zisku se srovnatelnými subjekty. Zdejší soud z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, napadeného rozhodnutí a správního spisu v kontextu shora označeného rozsudku Krajského soudu a judikatury Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že tyto žalobní námitky uplatněné v související části žaloby nejsou důvodné.

[28] Za přiměřený zisk je dle ustanovení § 2 odst. 7 písm. b) zákona o cenách považován zisk spojený s výrobou a prodejem daného zboží odpovídající obvyklému zisku dlouhodobě dosahovanému při srovnatelných ekonomických činnostech, který zajišťuje přiměřenou návratnost použitého kapitálu v přiměřeném časovém období.

[29] Stěžejní námitkou žalobce v části týkající se uplatnění nepřiměřeně vysokého zisku je to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konkrétně neoznačil subjekty, se kterými byl žalobce srovnáván. Jak již soud uvedl výše, při porovnávání zisku byly využity technické a ekonomické ukazatele srovnatelných subjektů, které označil žalovaný za utajované. Z tohoto důvodu příslušné listiny založil do neveřejné části spisu. Správní orgán prvního stupně a poté i žalovaný ve svých rozhodnutích podrobně vymezili kritéria ve vazbě na konkrétní ekonomické podmínky žalobce, kterými se při hodnocení přiměřené výše zisku řídili. Porovnávány byly subjekty, které pouze tepelnou energii nakupovaly a distribuovaly s nulovým podílem vlastní výroby s rozsahem dodávky 1000-8000 GJ, s dodávkou tepelné energie pouze z domovních předávacích stanic a s vykázaným majetkem v položkách odpis, nájem leasing. Proti takto stanoveným kritériím žalobce v žalobě ničeho nenamítá. V napadeném rozhodnutí k odvolací námitce žalovaný upřesnil, že srovnatelné cenové lokality identifikoval na listinách č. 1537 a 1538. Jednotlivé regulační výkazy z let 2004-2012 obsahují informace o rozsahu dodávky tepelné energie, zda se jedná o energie z domovních předávacích stanic, informace o vykázaném majetku atd.

[30] Má-li být srovnáváno, jaká je úroveň zisku žalobce oproti jiným srovnatelným subjektům, musí být nejprve najisto postaveno, jaká je úroveň a zisku u těchto subjektů a zda jde o subjekty skutečně srovnatelné; skutečnosti, na nichž je založeno srovnání, pak musí mít oporu ve správním spisu. K tomu se již blíže vyjadřoval zdejší soud v rozsudku ze dne 5. 5. 2011, č. j. 62 Ca 48/2009-258, na který i sám žalobce odkazoval a v nyní posuzované věci krajský soud nevidí důvod se od označeného právního názoru odchýlit. Porovnáním těchto regulačních výkazů s kritérii uvedenými v rozhodnutích a seznamem srovnatelných cenových lokalit soud zjistil, že žalovaný řádně srovnatelné subjekty označil. Ze spisu lze jednoznačně identifikovat, o které srovnávané subjekty se jedná a proč nebyl žalobce srovnáván s jinými subjekty či jinými cenovými lokalitami. Ve shodě se žalovaným má zdejší soud za to, že k přezkoumatelnému srovnání postavení žalobce s jinými obdobnými subjekty došlo. V daném případě žalovaný dostal povinnosti identifikace srovnávaných subjektů v rámci spisového materiálu, není nutné, aby byly tyto subjekty označeny přímo v napadeném rozhodnutí. Ani tuto námitku tak zdejší soud nepovažuje za důvodnou.

[31] V návaznosti na hlavní část žalobní námítky v části nesouhlasu žalobce s porušením cenových předpisů při uplatňování zisku podává žalobce dvě navazující námítky. Prvně uvádí, že odmítá akceptovat názor žalovaného, že majetek v nulové účetní hodnotě již nemůže přinášet zisk ve smyslu výdělku. K takto podané námitce zdejší soud pouze uvádí, že odůvodnění je vedeno v rovině formálního konstatování, kdy žalobce neuvedl konkrétně, v čem by mělo dojít k porušení jeho veřejných subjektivních práv. Platí přitom, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu. Krajskému soudu nepřísluší za žalobce domýšlet, o jaká pochybení se může jednat. Proto vzhledem k obecné formulaci uvedeného tvrzení se touto námitkou nelze blíže zabývat (k tomu blíže usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

[32] V rámci poslední námítky žalobce uvádí, že žalovaný pomíjí jakýkoliv výdělek ve smyslu zisku, což zcela popírá smysl podnikání. Námitka je opět podána velmi stroze a obecně. Soud k tomuto tedy pouze stejně jako žalovaný ve svém vyjádření dodává, že za přiměřený zisk považuje zákon o cenách zisk spojený s výrobou a prodejem daného zboží odpovídající obvyklému zisku dlouhodobě dosahovanému při srovnatelných ekonomických činnostech, který zajišťuje přiměřenou návratnost použitého kapitálu v přiměřeném časovém období. S ohledem k příliš obecné formulaci námítky, se jí blíže krajský soud nemůže zabývat.

V. Shrnutí a náklady řízení

[33] S ohledem k výše uvedenému dospěl zdejší soud k závěru, že skutkový stav zjištěný správním orgánem, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, neboť žalovaný nezjišťoval obvyklou výši úroků z úvěru u srovnatelných subjektů. Zdejšímu soudu proto nezbylo než napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušit (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu, porovná výši úroku uplatněnou žalobcem se sazbami, které jsou obvykle poskytovány subjektům pohybujícím se v oblasti energetiky a na základě doplnění skutkových zjištění opětovně ve věci rozhodne (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[34] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání dvou vyjádření) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb., tedy 12.400 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž čtyři úkony právní služby, tj. 1.200 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 19.456 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. září 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu